

NICKI REEDOVÁ

Rozepnutá

**Příběh o ženě, jež potká ženu.
A nestydí se...**

MLADÁ FRONTA

NICKI REEDOVÁ

Rozepnutá

MLADÁ FRONTA

Pro Sam, která věřila.

Přeložila Jana Hejná

Copyright © Nicki Reed 2012

First published in Australia by The Text Publishing Company Pty Ltd, 2012

Translation © Jana Hejná, 2014

Cover photograph © Ilona Wellmann/Arcangel Images

1.

DESET DŮVODŮ, PROČ NEŠLO O SEX:

1. Jsem na kluky.
2. Miluju Marka, jsem za něj vdaná. Přesně tak – Peta a Mark, svoji už sedmnáct let!
3. Nebyly jsme nahé.
4. Já ji vůbec nehladila.
5. Já ji skoro nehladila.
6. Žádný penis.
7. Nedělala jsem to s ní.
8. To ona to dělala se mnou.
9. Líbala mě a hladila, dovedla mě k orgasmu.
10. To ona, ona, ona.

Dělaly jsme to spolu? O to vážně šlo?

Včera jsem se domů přikradla po špičkách půl hodiny po půlnoci, vyhnula se skřípajícímu prknu v chodbě, dopřála si bleskovou tichou sprchu a odplížila se do postele k Markovi. Ale neusnula jsem. Přemýšlela jsem o ní.

Když člověk vyrazí do centra na osmou ranní, je to, jako by se den teprve lenivě protahoval v posteli a do práce se chystal zamířit pozvolnou procházkou. Já mám dnes zpoždění, jen taktak to stíhám na devátou a Whitehorse Road je totálně ucpaná.

V mém pruhu stojí auto.

Přejedu do vedlejšího a zkusím se na to podívat z jiného úhlu.

Mark. Jeho úsměv, ruce, otázky, které nikdy nejsou jen řečnické. Chtěl by dítě. V žaludku mi bouří cereálie a studené mléko.

Na přední sklo dopadají dešťové kapky, rozprskávají se na tisíce drobounkých bublinek jako včera to šampaňské v mé sklence. Leskla se, stejně jako BJiny rty, jako vlhká špička jejího jazyka.

Všechno se lesklo a třpytilo.

Ze vzpomínek mě vytrhne troubení.

Svítil zelená, přidám se ke šnečímu ploužení kolony.

Mysli na práci.

Moje knihovna se stěhuje: naložit knihy, vyložit knihy, naskládat do regálů, prach, čárové kódy, katalog. Zbožňuju to. Mark si myslí, že bych měla knihovnu přestat popisovat jako „svoji“, když ve skutečnosti patří advokátní kanceláři, která mě zaměstnává. Ale on ji nevybudoval od píky, tvrdě nedřel, aby jí zajistil dobrou pověst. Ta knihovna je moje.

Červená na semaforu.

Čekám na vrcholku kopce ve stínu tramvaje a v duchu se vracím k uplynulé noci. Červená se na vzpomínání skvěle hodí. I když o ně moc nestojíte.

Prázdné sklenky na konferenčním stolku, televize se ztlumeným zvukem, BJin obývací jako napůl hmatatelný přízrak jiného světa. Netušila jsem, že to v sobě mám.

Nebyla jsem to já.

To ona.

Jsem pořád stejná?

Sklopím sluneční clonu a zkontroluju se v malém hranatém zrcátku. Světle hnědé, téměř oříškové oči, velké tmavé kudrny, zářivě bílý límeček. Mark mi přezdívá „australská Catherine Zeta-Jonesová“. Ale to je na mě až moc hodný. Je to hodný chlap.

Před autem mi zastaví cyklista, pak další. Tihleti kolaři zabírají spoustu místa a vypadají směšně. Tady nejsme na Tour de France, ale uprostřed ranní dopravní špičky.

Na semaforu se objeví zelená, cyklisté se rozjíždějí. Prosvištím kolem nich, přestože už teď dobře vím, že mě zdrží hned na příštích světlech. Člověk se jich nikdy nezabaví. Deset důvodů, proč jsou cyklisti jako obtížný hmyz.

O pět kilometrů dál stojí přímo v silnici bílá dodávka, za ní kolona. Troubení. Její majitel vybíhá z obchodu, desky s dokumenty chrání před deštěm vlastním tělem. Troubení pokračuje.

Její vlasy, její tvář. Ta kožená bunda. Sebejistota. Šibalský úsměv, když jsem jí nabídla odvoz domů. Potkala jsem ji v hospodě, kde jsem slavila narozeniny. Seděla u vedlejšího stolu, smála se s kamarády. Když jí taxík ujel před nosem, jen ucedila: zkurvysyn. To mě pobavilo.

Zadunění odhozených lodiček. Spolupachatelem jí byla pohovka. Její ruce mi kloužou po stehnech a vytahují šaty výš a výš, nařasená látka se mi shrnuje na břicho.

„Bože.“ Zavrtím se na sedadle a juknu do bočního zrcátka. „Tělo má vážně paměť.“

Pokouším se soustředit na puštěné rádio, kde právě probíhá debata o sociálních médiích a nejnovější implozi jakési hvězdy showbyznysu. Venku náhlý zvuk, klapnutí, ve zpětném zrcátku ovšem nic nevidím.

Chodci přecházejí silnici se skloněnými hlavami. Zvýším rychlost stěračů, guma se míhá po předním skle.

Tramvajové koleje se blyští jako ledová ocel.

Ledová ocel.

Přezka jejího pásku, ostrý chlad ledové ocele na mém stehně.

Soustřed' se na cestu.

Další cyklista. Z šatů, z kola crčí voda. Koncová světla aut se odrážejí v lakované černotě mokrého asfaltu.

Vlhká dráha.

Vlhká rajda.

Její ruka mezi mýma nohama.

Bránila jsem se, ale ne zas tolik. Postavila jsem se téhle holce, která mi názorně předváděla, že vůbec nejsem tím, za koho jsem samu sebe považovala. BJ má kuráž. Bylo jí jasné, že si se mnou může dělat, co se jí zlíbí. Dostala mě už větou: *Bože, ty seš ale vlhká, ty rajdo jedna.*

Je za deset devět, mám dvacet minut zpoždění, v hlavě se mi sám od sebe sestaví další seznam.

Deset důvodů, proč zapomenout, že k tomu kdy došlo.

Další červená.

Křižovatkou Hoddleovy a Johnstonovy proudí autobusy, levým okýnkem probleskuje modro-červenomodrý maják policejního auta u bouračky. V téhle slotě je nehoda skoro povinnost.

Zastaví vedle mě cyklistka, jednou rukou se mi opírá o střechu, druhou má položenou na řidítkách. Vypnu rádio a otevřu okýnko, dívám se do namodralého a pokřiveného odrazu jejích deštěm skropených brýlí.

2.

POTKÁTE HOLKU A NĚCO VÁS NA NÍ ZAUJME: JISKRA V OKU, ZÁŘIVÁ pleť, pihy. Je to žena činu, takový ten typ drsné a přímé frajerky, pro kterou nic nepředstavuje sebemenší problém.

„To vždycky jezdíte takhle?“ ozve se cyklistka.

„Jak jako takhle?“

„Jako byste byla na silnici sama.“

„Můžete se mi přestat opírat o auto?“

Z její vysílačky se ozve šum. Na semaforu naskočila zelená, ale kolona dál stojí.

„Víte, že jste mě ťukla?“ Předvede mi odřené ruce a pak se obrátí, ukazuje natržené šortky. „Vidíte?“

„Co prosím?“

„Přejela jste do mého pruhu bez blikání. Neměla jsem kam uhnout.“

Řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, drog a léků, při nevyspání. Ale co takhle řízení pod vlivem nevěry?

Dneska ráno už mě asi nepřekvapí nic. Zajedu k obrubníku, zapnu výstražná světla a vystoupím, obejdu auto ke straně spolujezdce. Škrábanec v barvě jejího kola, fajfka značky Nike – Just do it. Jo, právě se stalo.

Ta žena je zhruba stejně vysoká jako já, jen světlejší typ a v mnohem lepší formě, nohy jako vyřezané z březového dřeva. Na bradě má bouli, která začíná modrat.

„Proboha! Já se moc omlouvám! Vážně mě to hrozně mrzí.“ Představím se jí a pokouším se zapsat informace pro pojišťovnu, ale ruce se mi třesou, propiska co chvíli neškodně sklouzne po zadní straně obálky.

Zarazí mě. „Já jsem Justine,“ řekne. „Hele, potřebuju nový kratasy – nemůžu chodit celý den s odhaleným zadkem –, ale jinak jsem v pohodě. Nejspíš jsem na tom líp než ty. Nehodláš se mi tu rozbulet, že ne?“

V nose mě šimrá a hrdlo mám bolestivě stažené. Odřené auto a pomačkaná cyklistka. „Ne, nebudu brečet. I když se mi chce. Můžu tě někam hodit? Přiblížit?“

Jsem připravená nenechat se odbýt. Řidítka svíráme obě.

Dojede nás další cyklista, zastaví a nohou se opře o obrubník. Na sobě má sako s koženými záplatami na loktech, manšestrové kalhoty přichycené k lýtkům staromódními cyklistickými řemínky, na helmě po straně připevněné něco, co vypadá jako zubařské zrcátko.

„Jste v pořádku?“ obrátí se na Justine.

Jako bych byla vzduch.

„Jo, kámo, jsem v pohodě. Ještě štěstí, že už je pátek, co?“

Pak si vymění významný pohled: ti řidiči! Muž vrávoravě odjíždí.

„Neudělala jsem to schválně, abyste věděli!“ houknu za jeho vzdalujícími se zády a otočím se na Justine. „Vidělas někdy tak

mladého člověka, co by vypadal tak staře? Vejde se ti to dozadu?“

Justine odšroubuje obě kola, nějakým záhadným způsobem se jí podaří vměstnat bicykl do kufru.

„Jak jsi to dokázala? Ty jsi snad kouzelnice!“

„Žádné čáry – je to jen otázka postoje, úhlu kola v poměru k bokům a spousty pachtění a pod vousy mumlaných nadávek.“

Sundá si větrovku a než se usadí, rozprostře ji na sedadlo spolujezdce. Jak ohleduplné.

„Ty jsi zvyklá vždycky dostat všechno, co si zamaneš, že jo?“ prohodí.

„Nemohla jsem tě tam přece jen tak nechat. Jsem známá tím, že jezdím bezpečně. Fakticky. Se mnou v autě lidem hrozí jen to, že se unudí k smrti. A aspoň jsi mě přivedla na jiné myšlenky, na chvíli jsem zapomněla na svoje problémy.“

Usměje se. „Ty máš horší trable, než že jsi zrovna někoho srazila a ujela?“

„Takhle bys to popisovat neměla,“ ohradím se, když si představím, co by tomu řekla kurýrní firma, která ji zaměstnává, moje pojišťovna, policajti. „Bylo to spíš ťuknutí a popojetí. A je to *jeden* problém.“

„Když se mi s ním svěříš, povím ti na oplátku ten svůj.“

Před muzeem zastavili dva řidiči. V reálu rvačka vůbec nevypadá jako ve filmech, oba muži se na kolenou plazí po chodníku, tápavě útočí. Ošklivá, děsivá, lidská bitka bez zvukových efektů. Jejich auta blokují Rathdownskou, doprava je zúžená do jednoho pruhu.

Justine stáhne okýnko a vykloní se. „Budete tu zase zítra ve stejnou dobu, pánové? Prošvihla jsem začátek.“

Ta holka je jako postava z rodinného seriálu: po pádu se hned zvedne a opráší, s úsměvem publikum ujistí, že je úplně v pořádku.

„Poslyš,“ obrátí se na mě, „tohle jsem viděla v telce: vyslovíme svůj problém obě naráz. Co ty víš? Třeba to vážně pomůže.“

Já se se svými záležitostmi obvykle svěřuju jen Markovi a své sestře Ruby. A ani jednomu z nich nehodlám vykládat o pohovce. Zato tuhle cyklistku neznám, ona nezná mě, nehrozí, že by se objevila ve společnosti, ve které se pohybuju.

„Jasně, proč ne?“

„Tak na tři,“ kývne Justine a začne odpočítávat na prstech.

„Včera jsem políbila holku na pohovce.“

„Jsem zamilovaná do svého spolubydlícího.“

„Na čem?“ vyprskne a já jsem najednou ráda, že řídím a nemusím se střetnout s jejím káravým pohledem, nemusím se pokoušet o vlastní zahanbený.

„Na pohovce. Políbila jsem holku u ní doma na pohovce.“

„A trápí tě to, protože šlo o holku? Bojíš se, že bys mohla být lesba?“

„Nic takového nejsem. Jsem vdaná.“

Červená na světlech.

Justine se ke mně obrátí. „A v manželství vám to neskřípe?“

Na něco takového se může zeptat jenom cizí člověk.

„Plánujeme rodinu.“

„Takže potíží není v té holce, ale v tvém vztahu?“

„Jo,“ přisvědčím. „Ne. Já nevím. Nikdy dřív jsem nic podobného neudělala.“

„A šlo o pouhý polibek?“

Bolestně zamrkám a uhnu očima. „A nějaké ty dotyky.“

Zástupy aut objíždí protipožární cvičení. Kontrolor v modré přílbě, ostatní v červených, nikde žádné hasičské vozy, zato spousta hemžení a popíjení kávy z obřích kelímků. Na uzavření rohu Lonsdalovy a Swanstonovy není nikdy příliš brzo.

„Chci říct, že to ona se dotýkala mě.“

Na druhou stranu, člověk se nezouvá, pokud se k něčemu nechystá. Kožené vcucnutí pohovky. Nebránila jsem se. Pořád slyším ozvěnu předních dveří, které za mnou zapadly.

„Myslíš, že ji ještě někdy uvidíš?“

Rázem jsem zpátky v přítomnosti.

„Ne, to ani omylem.“

„Pak přece o nic nejde, Peto. No, tak ses líbala a mazlila s holkou...“

„Ne, *ona* se dotýkala *mě*.“

Bjiny zipy zůstaly zapnuté. Měla jsem příliš velký strach, byla příliš ohromená. Moje ruce zabořené v jejích vlasech, na sobě měla koženou bundičku, moje dlaně na jejím rameni, kůže bundy hladká a chladivá. Nechala jsem se vést. Nebyla jsem sama sebou. Nešlo o sex.

„To je fuk,“ mávne Justine rukou. „Chci tím říct, že se z toho nestane pravidelná aktivita.“

„Máš pravdu. Už ji nikdy neuvidím. Do té hospody beztak skoro nechodím a narozeniny mám jen jednou za rok. Odteď budu už jen s Markem, až do porodnice. Jestli teda někdy bude doma dost dlouho na to, aby mě oplodnil.“

„A k tomu došlo včera večer?“

„Jo,“ povzdechnu si. „Včera v noci.“

„Prvního dubna.“ Justine se neubrání uculení.

„No jo, tak mám narozeniny prvního. Někdo se holt musí narodit i na apríla.“

Dorazíme k parkovacímu domu na Little Bourke Street kousek od rohu Kingovy. Sedmiminutová jízda do nejvyššího patra, spirály jako na horské dráze, mořská nemoc. Čím výš člověk zastaví, tím víc to tam páchne jako na pánských záchodcích.

„Pravda. Na tom stejně nezáleží. Starosti si dělej jen s tím, co za to stojí, Peto.“

„Jako například neopětovaná láska?“ Vklouznu do role zkušené starší sestry. To mě baví.

„Jak dlouho už to trvá?“

„Snažila jsem se vysledovat ten okamžik, kdy jsem se do něj zamilovala. Myslím přesně. A mám za to, že to bylo toho dne, kdy zazvonil u dveří, aby si pronajal volný pokoj.“

„To vypadá dost vážně,“ prohodím. Skla se zamlžují vysráženým dechem. Rozhodnu se, že puch moči přežiju, a otevřu okýnko. Tohle je důležité.

„Už mi z toho hrabe. Sedí třeba naproti mně a je tak sexy a vtipný, chci ho tak strašně moc, že to normálně cítím na jazyku. Bez přehánění. Chci ho tak hrozně, jako bych ho už někdy předtím měla.“

Stejnou spalující vášeň jsem cítila k Markovi, ale její žár postupem let pohasínal, utlumily ho snahy o budování kariéry, jeho i moje. Vždycky jsme bývali hrdí na to, že máme každý své vlastní zájmy, že nejsme jako jeden z těch párů, co bez sebe neudělají ani krok, jak jsme volní a nezávislí. Dnes si říkám, že by vlastně vůbec neškodilo strávit víkend obřazením venkovských blešáků nebo společným kajakařením, přihlásit se do kurzu literární kritiky pro partnery. Cokoliv, jen abych nekončila na kožených pohovkách neznámých žen.

„Není to fér vůči mně, ani vůči němu,“ pokračuje Justine. „V jednom kuse ze všech stran a úhlů rozebírám každou prkotinu, která z něj kdy vypadne.“

„A v čem je háček? On má holku?“

V rozpacích se schová za zaťatou pěst.

„On o tom vůbec neví, co?“

Takže Justine je taky jenom člověk, jako všichni ostatní. Vyskočí z auta a vytáhne z kufru kolo – kouzlení pozpátku.

Přehodím si přes rameno tašku s notebookem a popadnu kabát. „Muži nejsou jasnovidci a náznaky jim nic neříkají. Musíš mu to říct polopateč.“ Zamknu auto, nasliním si prst a pokusím se škrábanec setřít. Není to k ničemu.

„Moje ségra to taky říká. Podle ní je náš byt jako minové pole plné doutnajícího sexuálního napětí a já sebou mám hodit a konečně mu to vyklopit. Jenže co když mě odmítne, Peto?“

„Tebe? Jak by mohl? Vidělas svoje vlasy?“ Stáhne si je do culíku, aby si mohla nasadit helmu. „Nicole Kidmanová volala, že

chce svou vyhlášenou hřívu zpátky, holka. Prostě to na něj vybal – co můžeš ztratit?“

Do výtahu se s koly nesmí, ale Justine to nijak netrápí. Zvedne ho na zadní a drží vzpřímené. „Co když se mu nelíbím?“

„A co když jo? Zamysli se nad tím.“

Ten odporný záchodkový smrad vychází z výtahu, takže si dávám dobrý pozor, abych se ničeho nedotýkala. Tlačítko přizemí stisknu loktem. „Mně se ti tak strašně ulevilo. Díky, Justine. Teď konečně chápu, co za tou pohovkou bylo – zvědavost, příležitost.“

Občas člověku s životem dokáže poradit jen někdo úplně cizí. Někdo, kdo nemá ani páru o jabloni tetičky Maudie a prastrýci Donaldovi, který se účastnil vylodění na Gallipoli a plody toho z generace na generaci děděného stromu ze srdce zbožňoval, a přestože se to všechno stalo před desítkami let a naživu už není jediný pamětník, na tu jabloň se prostě nesahá. Teprve někdo cizí bez okolků dorazí s naostřenou sekerou v ruce.

Dveře výtahu se otevřou a my vystoupíme, Justine jako první.

„Dneska večer to Stuovi řeknu. Zeptám se ho, jestli si mě nechce vzít, nebo aspoň zajít do kina. Díky, Peto, mně je taky hned líp. Víš, že když zrovna nekosíš cyklisty, máš fakticky milionovej úsměv?“

Věnuju jí další milion a pak se rozloučíme, sleduju, jak odjíždí pryč: jednosměrkou ze špatné strany. Troubení, pokřikování řidičů – cyklisty nemá rád nikdo. Kdybych se jí nesvěřila s pohovkou, vůbec by mi nevadilo začít se s ní kamarádit.

Do práce to mám odsud jen pár kroků, ještě ve výtahu se usmívám. Kovové dveře odrážejí mou tvář. Je stejná jako včera. A předevčířem. Nic se nezměnilo. Stisknu tlačítko a nechám se vyvézt do dvacátého devátého podlaží.

3.

U OKNA (NE MÉHO OSOBNÍHO, NEJSEM VE FIRMĚ CRAVEN & PROCTOR společníkem) přitisknu čelo na chladné sklo a zírám dolů na Col-linsovu, kde panuje čilý ruch – chodci a taxíky, dodávky, tramvaje. Deštníky. U obrubníku zastaví cyklista, seskočí z kola a zamkne ho. Mohla by to být žena.

Běžný den v knihovně znamená zkontrolovat e-maily, zjistit, který z právníků je právě přítomen, kdo co potřebuje a kdo ještě den nebo dva počká. Najít ztracené knihy. *Občanské právo procesní 2. svazek, Trusty, Australské daňové zákony 2012*. Seznamy výpůjček, seznamy zákonů, seznamy uživatelů. Seznamy, seznamy, seznamy – není divu, že tuhle práci zbožňuju. Stěhování má proběhnout přesprší týden. Nové regály a depozitář, nové stoly, židle, koberec i okno. Zbrusu nový výhled.

Pátky probíhají ve znamení údržby a administrativy: izolepa, čárové kódy, aktualizace databází. Svůj pozdní příchod si napracuju v polední pauze a odpoledne se brzy rozplyne.

Jackie, Jacqui a Trish, sekretářky, které pracují ve stejné části budovy, už na sobě mají kabáty, přes rameno kabelky. Přezdívá se jim JJ&T. Jsou stejně vysoké a mají úplně stejné vlasy – dlouhé a sepnuté v culíku –, dohromady skoro padesátiletou praxi.

„Měj se, Peto.“ Krát tři.

„Čau, holky.“

„Koukej už taky utíkat domů za tím svým sexy mužíčkem.“ Jackie se Mark líbí od začátku. Jak jinak, její manžel Sean se mu neskutečně podobá. Jen je o trochu menší a v den ženiných narozenin bývá doma.

„Přesně tak, nebo si najde jinou, ke které se bude večer co večer vracet.“ Jacqui se už rok a půl rozvádí.

„Všichni takoví nejsou.“ Jackie je jedna z těch žen, které mají sklon mužů se zastávat.

„Ten můj jo.“

„A ty seš na tom bez něj o moc líp, Jacq,“ ujistí ji Trish a chytne ji pod paží.

Pak se na mě všechny tři podívají, čekají nějakou reakci.

„Kde by se měl Mark vůbec příležitost seznámit s někým novým?“

Třeba v tom sousedním hotelovém baru. Jukebox, karaoke, šťastná hodinka mezi šestou a osmou. Když bude mít štěstí, mohla by před vchodem postávat pěkná holka, které nabídne odvoz.

„To je fakt. Ty a Mark už spolu zůstanete napořád. Vzhledem k tomu, kolik času oba trávíte v práci, se mezi vás prostě nemá šance vetřít nikdo další,“ přisvědčí Trish. Přímočará Trish se jí neříká jen tak pro nic za nic.

„Když myslíš.“

„To vím.“ Vzdalující se záda, tři tramvajenky v ruce.

Pracuju, dokud panorama za okny nepotemní a okolní budovy se nezmění v černočerné obdélníkové siluety poseté bělostně nasvícenými kanceláři. Tramvajové koleje se lesknou jako stříbrná nit protkávající město. Zvednu sluchátko a vyťukám Markovo číslo.

„Ahoj. Dneska přijdu pozdě.“

„Zrovna jsem se ti chystal zavolat to samé,“ uchichtne se. Zaplaví mě vřelost v jeho hlase. „Musíme tenhle případ uzavřít ještě před víkendem.“

„Ale víkend začíná už za sedm hodin. A tuhle sobotu dělat nemůžeš, tvůj táta slaví sedmdesátku.“

„Carole Smartová chce mít finální verzi na stole nejpozději v pondělí ráno.“

Carole Smartová je Markova šéfka. Nikdy paní Smartová, Carole nebo Caro. *Carole Smartová na páté lince, Carole Smartová v zasedačce číslo tři.* Lidé to jméno vyslovují stejným tónem, jakým mluví Terminátor o Sarah Connorové.

S Carole Smartovou se dohadovat nedá. Nesmím mít námitky ohledně ničeho, co se týká Markovy kariéry. Vstupem do manželství

jsem si spolu s ním vzala i jeho právníckou firmu. Berete si, Peto Wheelerová, za svého právoplatného manžela Marka Boyda a Agnew, Philips & Stoltz?

Ještěže mám aspoň paní Dallowayovou. Podle internetového počítačla kočičího věku už jí táhne na stovku. Stočí se mi do klubíčka v klíně a společně sledujeme reprízy starých amerických sitcomů *Murphy Brownová* a *Mary Tyler Moore Show*, kdykoliv Mark není doma, což znamená, že jsme viděly už stovky epizod.

„Mám dvě zprávy. Chceš napřed tu dobrou, nebo tu špatnou?“

Vybere si špatnou. Jako vždycky. Já to dělám právě opačně – doufám, že mi radost z pozitivní novinky pomůže překonat následující nepříjemnost.

„Srazila jsem cyklistku.“

„Jsi v pořádku? Co se stalo?“

„Vlastně nic moc.“ Rozhodně nic, co by se týkalo kožených pohovek. „Jsem v pohodě a ona taky. Odvezla jsem ji do města.“

„To's udělala dobře. A co auto?“

„Škrábanec, ale nijak hluboký, a karoserie promáčklá není.“

„A ta dobrá zpráva je?“

„Jsem připravená na dítě.“

Aspoň myslím.

Mluvím šeptem. Za svůj život už jsem pracovala s dostatečným množstvím žen, abych věděla, že snaha o početí nekončí vždycky podle očekávání. Nestojím o to, aby se mě kolegové v jednom kuse vypyтали, jak to jde a jak se cítím, případně mě utěšovali, že příště určitě uspějeme.

„Takže jsme na startu. To je dobře, nechci být poslední.“

„To přece není závod, Marku.“

„Jasně, ale fakt je, že když se do toho dáme hned, nebudou mít Rob s Alex zase tak velký náskok. Je lepší obklopit se lidmi, kteří tím samým procházejí ve stejnou chvíli.“

Hmm... „procházet“ naznačuje dočasný proces s jasně daným koncem. Ale rodičovství žádnou cílovou čáru nemá. Máma se

o mě starala, i když sama umírala. Nám s Markem je pětatřicet a jsme zvyklí na termínované, ukončené projekty. Jak se popereme s bezmezností rodičovské role?

Jako první z okruhu našich přátel otěhotněla moje nejlepší kamarádka Taylor. Následovalo odcizení v podobě autosedačky, pravidelných prohlídek u pediatra a manžela, který nikdy není doma. Taylor brzy žila jen a jen pro svůj maminkovský spolek – osm cizích žen, které nespojovalo nic než jejich novorozenci. Upnula se na ně, aby nepřišla o rozum.

Markova firma sídlí naproti přes ulici. Tak blízko. Je přesvědčený, že to s přehledem zvládneme, a já se mu rozhodnu věřit.

„A mimochodem – mám dojem, že zrovna ovuluju.“

„To se mě jako snažíš svést?“

4.

„POČKEJ.“

„Co je?“

„Já nemůžu, Petičko. To ten stres.“

Slezu z něj. Má pravdu. Ovulační kalendář není právě ztělesněná svůdnost.

Na druhou stranu – když člověk podá výpověď, přeje si okamžitě zamířit ke dveřím, ne trávit ještě bůhvíjak dlouho sepisováním svých pracovních povinností a zaučováním náhrady. Chci se o dítě pokusit dneska, než mě od toho odradí strach.

„Ale hlen...“

Už zase si četl o početí na internetu.

„Existují jistá slova, která by se v ložnici vyslovovat neměla, Marku. Například vejcovod, mastička nebo hlen.“

„Spermicidní.“

„Improvizovaný.“

„Přestaň mě rozpalovat.“

Najednou je mi nějak divně, ostýchám se, ale rychle úzkost zaplaším. „Do toho.“ Chytnu ho za ruku a strčím si ji mezi nohy.

„Tady. Jo, takhle.“

„Ách, hlen!“

„Dej pokoj! Nemůžu těhotnět, když se válím smíchy. Buď přece chvíli vážný.“

Svíráám si jeho ruku v klíně a přitisknu se na ni. Na pohovku – její ruce, ty věděly – si vzpomenu jen na pouhý zlomek vteřiny.

„Mně sperma nestříká z prstů, Petičko.“

„Pššt.“

Zadržuju dech, obličej mě brní. Maličko vydechnu a znovu natáhnu vzduch do plic, zadržuju ho, dokud se neudělám.

„Můžu dostat taky?“ ozve se Mark.

Světlo v koupelně je rozsvícené, takže mu vidím do tváře. Usmívá se tím svým úžasným úsměvem. Znovu si na něj vyšplhám. „Klidně lež.“

Jsme změtí rtů a jazyků a zubů. Akce brzy nabere na intenzitě a líbání skončí. Milujeme se s hlavami těsně u sebe a já se udělám ještě jednou, silně, s otevřenou pusou přitisknutou na jeho bradu.

„Hurá,“ zašeptá, ale mně to přijde jako zvolání.

Pak zůstaneme ležet, nos na nose. Jako Lego.

Zkoušela jsem počítat sbírky zákonů, představovat si, že už spím, kdyby to náhodou chtělo zabrat. Mark leží na boku a chrápe do záclon. Je jako děcko, usne a až do rána spí jako dudek.

Matematika místo spánku: kolikrát jsme spolu s Markem spali? Zářezy do rámu postele si nedělám – po sedmnácti letech by z něj zbyly jen třísky. Třikrát týdně krát počet týdnů v roce krát sedmnáct. Mělo by to být něco přes dva tisíce šest set. Počítání z hlavy nikdy nepatřilo k mým silným stránkám.

Ale tentokrát to bylo jako poprvé. Skutečné.

Mark se přetočí a položí na mě těžkou paži.

Představuju si jeho spermie, jednoho maličkého plavce, který pronikne dovnitř, a nic už nikdy nebude jako dřív. Už teď se všechno změnilo. Dospěli jsme do nové fáze vztahu a já si nejsem jistá, jestli v ní chci být.

5.

„TAK COS VČERA V NOCI VYVÁDĚLA?“ ZEPTÁ SE MARK S ÚSMĚVEM.

Tuhle otázku si navzájem „ráno po“ pokládáme už celé roky. Odpovědi se různí: Počkat, tos byl ty? Nic moc. Pekelně divokej a žhavej sex – jaks to poznal?

„Rozdala jsem si to s rozkošným chlápkem, co má pěkně hbité prstíky.“

„A udělali jste si miminko?“

Ježíšikriste! Udělali?

„Víš, Marku, jeden pokus někdy nestačí.“

„To nevádí, aspoň se při zkoušení pobavíme.“

Vzhledne ke mně z kuchyňské podlahy, kde si usazený na dlaždicích zavazuje tkaničky. O sluncem zalité místočko se dělí s paní Dallowayovou a jeho chlapecká tvář mi dnes ráno připadá obzvlášť nevinná. Modré oči – barva bezúhonnosti. Ty moje nejspíš působí zakaleně. Jde si zaběhat, zatímco já vyrazím na nákupy.

V lékárně musím vyplnit formuláře a přidat číslo pojištění, jako bych byla nějaká nezodpovědná náctiletá nanynka. Vsadím se, že kdyby mohli do jiného stavu přijít chlapi, rozdávali by Postinor zdarma k nedělním novinám.

Nevím, jestli si tu pilulku vezmu. Na rozmyšlenou mám pět dní, v takovém případě je úspěšnost sedmdesát dva procent. Nebo je to obráceně? Fakta se mi odmítají udržet v hlavě, jako to dělávala dřív, před pohovkou.

„Cos kupovala v lékárně?“

Chystala jsem se důkazů zbavit, ale nakonec jsem všechno jen zastrčila do přihrádky v autě spolu s náhradní rtěnkou, Panadollem a spínacími špendlíky a zapomněla na to.

„Gumové medvídky. Chceš?“ Přistrčím mu pytlík. Dobře ví, že červeného si brát nemá.

„Napadlo mě, jestli jsi tam nešla pro těhotenský test.“

„Vždyť to bylo teprve včera.“

„Jo, ale ty býváš ráda předem připravená.“

„Co na to říct? Skautská výchova se nezapře. Zatímco já byla vždy připravená, tys podpaloval termitiště a vloupával se do baráků.“

„Říkáš to, jako bych to dělal v jednom kuse,“ začne se bránit. „Stalo se to jen jednou. A navíc to nebyl dům, ale stánek na bikrosově dráze. Tak jsme se přecpali brambůrkami, že doteď nemůžu chipsy s kuřecí příchutí ani vidět.“

Jsmo na cestě k Markově sestře, kde se oslava koná. Předměstí Doncaster, to jsou zvlněné kopce, široké cesty a na chodnících ani noha. Borovice. Margie trvala na tom, aby se večírek uspořádal u ní, že prý má velký dům a venku zbrusu novou terasu. I my máme zahradu, ačkoliv uznávám, že není tak rozlehlá jako ta její.

Ve skutečnosti chce Keithovy sedmdesátiny pořádat proto, aby mohla všechno řídit: papírové čepičky, zasedací pořádek, vhodný čas odchodu. Margie je hlava rodu. Jejich máma se utopila na rodinné dovolené u řeky Murray. Markovi bylo šest, moc si toho nepamatuje – jen slunce, vodu a policejní potápěčku.

„Pff, co by na to řekl táta? Loupež a obžerství!“

Keith celý život pracoval u policie.